

ren tot nieuwe ideeën om het dreigende gevaar van een verloren kunstuiting te bezweren.

Hij was er tegen dat er prijzen werden uitgedeeld, omdat dan te zeer de competitie zou gaan heersen, terwijl zijn festival er een moest zijn van confrontatie en presentatie van diverse uitingen, die niet in wedstrijdvorm naast en tegen elkaar getoond moesten worden. Wel stond hij bijvoorbeeld een jaarlijkse kritiekprijs toe, omdat de aard daarvan was een filmer geld te geven wiens film daarzonder niet voor distributie in Nederland in aanmerking zou komen. En hij vond sponsors uit het bedrijfsleven bereid zijn Rotterdam Awards te steunen. Prijzen, waarover hij een internationaal gezelschap van mensen liet beslissen wier mentaliteit ten aanzien van de filmkunst hij vertrouwde: filmers, producenten, collega-festivaldirecteuren en enkele critici.

In deze opzet was er weinig ruimte voor de Nederlandse film, waarmee Bals een haat-liefde verhouding had. Eigenwijze, niet op commercieel succes uit zijnde Nederlandse regisseurs kregen van hem wel een kans en hij steunde hen door dik en dun, ook al liep het publiek weg en werden zulke regisseurs soms uitgefloten.

De persoonlijke betrokkenheid van Huub Bals bij het door hem georganiseerde filmfeest stelt zijn opvolger (de Italiaan Marco Müller) voor een bijna onmogelijke opgave. Het gat dat Huub Bals achterlaat bleek in het jaar na zijn plotselinge overlijden nog groter dan de treurende nabestaanden al vermoedden.

De sporen die Bals in Rotterdam naliet zullen door anderen moeten worden doorgetrokken, maar 'Rotterdam' zal zonder hem nooit meer zijn wat het was.